

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 533/2020-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti Intrum Slovakia s. r. o., Mýtna 48, Bratislava, IČO 35 831 154, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, Mýtna 48, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 6 Csp 242/2017 z 18. novembra 2019 vo výroku o náhrade trov sťažnostného konania a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Intrum Slovakia s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Intrum Slovakia s. r. o., Mýtňa 48, Bratislava, IČO 35 831 154 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 Csp 242/2017 z 18. novembra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) vo výroku, ktorým okresný súd rozhodol o náhrade trov sťažnostného konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 Csp 242/2017 sa sťažovateľka v právnom postavení žalobkyne domáhala proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), zaplataenia pohľadávky v sume 5 291,67 € s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 Csp 242/2017 z 28. mája 2019 s právoplatnosťou 27. augusta 2019 konanie v časti zaplataenia sumy 4 218,49 € s príslušenstvom zastavil, vo zvyšnej časti žalobu sťažovateľky zamietol a žalovanému priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Okresný súd následne o výške trov konania rozhodol uznesením sp. zn. 6 Csp 242/2017 z 11. októbra 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom, proti ktorému podal žalovaný sťažnosť. Sudca okresného súdu vyhodnotil sťažnosť žalovaného ako dôvodnú, preto napadnutým uznesením zmenil uznesenie z 11. októbra 2019 tak, že sťažovateľku zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia v sume 885,33 € (I. výrok) a tiež trovy konania o sťažnosti v sume 190,73 € (II. výrok).

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že výrokom napadnutého uznesenia, ktorým ju okresný súd zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania o sťažnosti v sume 190,73 € (II. výrok), došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Napadnuté uznesenie okresného súdu v tejto časti považuje za svojvoľné a odporujúce § 262 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pretože výdavky vzniknuté v konaní o sťažnosti proti uzneseniu o výške trov nie sú účelné ani opodstatnené a nesúvisia ani s obranou žalovaného. Podľa sťažovateľky právna úprava *„nepozná trovy konania o sťažnosti, tak ako ich vymedzil okresný súd v predmetnom uznesení“*.

5. Sťažovateľka ďalej argumentuje, že konanie bolo právoplatne skončené vydaním rozsudku sp. zn. 6 Csp 242/2017 z 28. mája 2019, ktorým okresný súd rozhodol aj o náhrade trov konania, čím podľa nej vymedzil konečný okruh výdavkov predstavujúcich trovy konania úspešnej sporovej strany. Napadnutým uznesením následne okresný súd rozhodoval o sťažnosti žalovaného podanej proti nesprávnemu rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania, preto podľa názoru sťažovateľky nie je prípustné, aby po právoplatnosti výroku rozsudku o náhrade trov konania vznikali dodatočne ďalšie trovy.

6. Súčasne sťažovateľka podotkla, že si svoju povinnosť uloženú napadnutým uznesením splnila a uhradila žalovanému aj trovy konania o sťažnosti v sume 190,73 €, v dôsledku čoho jej vznikla majetková ujma, preto sa od okresného súdu domáha aj zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia v sume 190,73 €.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil:

„1. Ústavný súd SR nálezom rozhodol, že základné právo spoločnosti Intrum Slovakia s .r. o., IČO: 35831 154, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

uznesením Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 6 Csp/242/2017-206 zo dňa 18.11.2019 v časti (výrok II.), ktorým navrhovateľa zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania o sťažnosti v sume 190,73 €, porušené bolo.

2. Ústavný súd SR zrušil uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 6 Csp/242/2017-206 zo dňa 18.11.2019 v časti (výrok II.), ktorým navrhovateľa zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania o sťažnosti v sume 190,73 €.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

13. Podľa § 239 ods. 1 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

14. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

15. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v tvrdení sťažovateľky o porušení jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu vo výroku, ktorým bola zaviazaná nahradiť žalovanému trovy konania za sťažnosť podanú proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania.

20. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

21. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov.

22. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

23. Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre opakovane uvádza, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Robins proti Spojenému kráľovstvu z 23. 9. 1997, sťažnosť č. 22410/93).

24. Vo všeobecnosti však platí, že spor o náhradu trov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania

pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

25. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

26. V súlade s uvedenými právnymi východiskami ústavný súd preskúmal sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením okresného súdu vo výroku o trovách sťažnostného konania, pričom dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky predostretá v ústavnej sťažnosti nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu.

27. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti označuje napadnuté uznesenie okresného súdu vo výroku o náhrade trov sťažnostného konania za „svojvoľné“, pričom jej argumentáciu možno podľa názoru ústavného súdu zhrnúť do troch podstatných námietok. Podľa sťažovateľky:

- výdavky vzniknuté v konaní o sťažnosti proti uzneseniu o výške trov nie sú účelné, opodstatnené a nesúvisia ani s obranou žalovaného v konaní (prvá námietka),
- Civilný sporový poriadok výslovne neupravuje trovy sťažnostného konania tak, ako ich vymedzil okresný súd v napadnutom uznesení (druhá námietka) a

- po právoplatnosti výroku, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov, už nemôžu dodatočne vznikáť ďalšie trovy (tretia námietka).

28. Právna úprava Civilného sporového poriadku účinná od 1. júla 2016 rozdelila rozhodovanie o trovách konania na dve samostatné fázy. Prvou fázou je rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom súd rozhodne v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (napr. rozhodnutím vo veci samej, zastavením konania a pod.). O nároku na náhradu trov konania rozhoduje vždy sudca alebo senát, a to i bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP). Výrok o nároku na náhradu trov konania obsahuje každé rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, a to aj v prípade, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Druhou fázou je rozhodnutie o výške nároku na náhradu trov konania. Rozhodovanie o výške náhrady trov konania sa novou právnou úpravou civilného procesu prenieslo do časti konania po jeho právoplatnom skončení, kedy výsledok sporového konania je už nespochybniteľný, a preto aj miera úspechu [prípadne iných okolností (§ 257 CSP)] z hľadiska trov je jednoznačne určená. O výške trov konania preto rozhoduje súd uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka je pritom prípustná sťažnosť, o ktorej vždy rozhoduje sudca súdu prvej inštancie (§ 248 CSP) a proti jeho rozhodnutiu už nie je prípustné odvolanie (§ 357 CSP *a contrario*).

29. V kontexte argumentácie sťažovateľky považuje ústavný súd za potrebné osobitne poukázať na podstatu inštitútu sťažnosti upraveného v § 239 až § 250 CSP. Sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka nie je možné z hľadiska jej umiestnenia v systematike a štruktúre Civilného sporového poriadku považovať za jeden z opravných prostriedkov normovaných v štvrtej časti zákona, ale je koncipovaná ako účinný prostriedok nápravy v zmysle čl. 13 dohovoru. Z doktrinálneho hľadiska teda ide o osobitný prostriedok procesnej obrany proti definovaným uzneseniam (teda podľa § 239 ods. 1 CSP proti uzneseniam súdu prvej inštancie vydaným súdnym úradníkom). Charakter sťažnosti tak možno pripodobniť najmä k charakteru inštitútu námietok podľa § 50 Exekučného poriadku, prípadne k inštitútu odporu proti platobnému rozkazu, kde doktrína konštantne vníma charakter týchto inštitútov ako inštitútov procesnej obrany účastníka (strany) v procese (k tomu pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., a kol. Civilný

sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. 1540 s. ISBN 978-80-7400-629-6, s. 870 – 871.).

29.1 Účelom sťažnosti je naplnenie zásady efektívnosti, hospodárnosti, rýchlosti konania (o sťažnosti rozhoduje sudca toho istého súdu, sťažnosť nemá devolutívny účinok, je možné ňou napadnúť len vymedzenú úzku skupinu rozhodnutí, u ktorých zákonodarca nevzhladol potrebu umožniť ich preskúmanie vyššou inštanciou). Tento záver podporuje i dôvodová správa k Civilnému sporovému poriadku. Preto je namieste pre účely vyslovenia porušenia práv ústavným súdom vyžadovať pri sťažnostnom konaní podľa Civilného sporového poriadku vyššiu mieru intenzity pochybení, nedostatkov spočívajúcich v konaní či opomenutí porušovateľa (m. m. III. ÚS 191/2020).

30. Na základe tohto vymedzenia sťažnosti ako účinného prostriedku nápravy preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľky, že uplatnenie sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka o výške trov nesúvisí s obranou sporovej strany v konaní a nepredstavuje tak účelný a odôvodnený výdavok v zmysle § 251 CSP (prvá námietka). V prípade ak sa účastník (strana) nestotožňuje s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania, podanie sťažnosti predstavuje podľa Civilného sporového poriadku jediný spôsob, ktorým je možné docieľiť nápravu prípadného nesprávneho rozhodnutia vydaného vyšším súdnym úradníkom. V tomto smere preto nie je námietka sťažovateľky opodstatnená.

31. Je však nutné súhlasiť s výhradou sťažovateľky, že Civilný sporový poriadok explicitne náhradu trov konania za sťažnosť neupravuje (druhá námietka). Absencia výslovnej právnej úpravy vo vzťahu k trovám sťažnostného konania však ale automaticky neznamená, že náhradu trov za sťažnosť, ktorá je nepochybne opodstatneným a účelne vynaloženým výdavkom súvisiacim s bránením práva (§ 251 CSP), nemožno priznať, hoci už o nároku na náhradu trov bolo právoplatne rozhodnuté. Táto (druhá) fáza rozhodovania o trovách konania totiž podľa názoru ústavného súdu v istom zmysle tiež predstavuje „spor“ medzi stranami, a to práve o výšku priznanej náhrady trov konania, preto je aplikácia ustanovení o náhrade trov konania podľa § 255 a nasl. CSP aj vo vzťahu

k trovám sťažnostného konania plne akceptovateľná (čl. 4 CSP). Ani tretiu námietku sťažovateľky preto ústavný súd nepovažuje za relevantnú.

31.1 Na podporu uvedeného ústavný súd len dodáva, že chýbajúcu právnu úpravu je napríklad možné zaznamenať aj v súvislosti s podrobnejšou úpravou procesného postupu sudcu súdu prvej inštancie po podaní sťažnosti. Ustanovenia § 239 a nasledujúce CSP totiž výslovne nezakotvujú povinnosť súdu doručiť sťažnosť, prípadné vyjadrenie k sťažnosti alebo iné podanie učinené v priebehu konania o sťažnosti sťažovateľovi či protistrane ani povinnosť umožniť stranám vyjadriť sa k takýmto podaniam, avšak aplikujúc základné princípy Civilného sporového poriadku ako normatívne výkladové pravidlá, možno dospieť k záveru o uplatnení princípu kontradiktórnosti (čl. 9 CSP) aj v sťažnostnom konaní.

31.2 Ústavný súd však konštatuje, že týmto súčasne vyvstala potreba, aby sa v budúcnosti prijala právna úprava, ktorá by nastolené otázky v súvislosti s náhradou trov sťažnostného konania explicitne vyriešila.

32. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkou prezentované námietky týkajúce sa výroku napadnutého uznesenia okresného súdu o priznaní náhrady trov za sťažnosť nemajú ústavnoprávny rozmer, čo znamená, že ani po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by ústavný súd nemohol reálne dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Opačný prístup k posudzovaniu námietok sťažovateľky by v konečnom dôsledku smeroval k spochybňovaniu ústavného postavenia ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) a vyúsťoval do jeho vnímania ako riadnej (prípadne mimoriadnej) opravnej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov.

33. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu